

В Бейрут научихме за убийството на френския председател на републиката Думер.

Когато пристигнахме в града Фамагуста, на остров Кипър, видяхме портокалови градини и стари замъци. Пак се чувствувахме унили - като онеправдани - защото бяхме пренебрегнати от офицерите и с тях не дружихме. Ходихме в бара, където имаше песни и танци. Там пихме мастика и ядохме маслини. Толкова се бяхме увлекли във веселието, че идва човек от парахода да ни повика. Тогава Валцаров за пръв път танцува.

Върнахме се на кораба и останахме на палубата. Беше великолепна вечер. Разговаряхме пак за голямата разлика в социалното положение на тия хора - едни в пълна мизерия, а други - в рядък разкош. Мислехме си какво ще стане с нас - кой път ще хванем в живота. През тая нощ двамата изкарахме "вахта" /дежурство/ от 8 до 12 часа. Излизахме от време на време на палубата, за да ни лъхне ветреца и да се любуваме на хубавата звездна нощ.

В остров Родос не слязохме от парахода, но съзерцавахме маслинени гори. След Цариград - Бургас и Варна.

При раздялата ни от това пътуване си изказахме и задоволството и огорченията. Последното идва от държанието на командния състав. Лошите прояви на наши другари, пътували преди нас, бяха създали тая отчужденост и пренебрежение към нас. /От 2 юни 1932 год. е запазена снимка с Г. Куршумджиев, Халей Чушков, Валцаров и двама ученика от Търговското училище/.

Видяхме се отново във Варна през лятото на 1941 год. Спа 2-3 вечери у нас, веднаж у Лазар Салунджиев. Не го питахме защо идва във Варна. "Подгониха ме в София", ни каза. Повече не го разпитвахме. Чувствувахме, че идва с конспиративна задача.

Възмущаваме се от войната. Валцаров каза: "Ще дойдат по-щастливи дни. Ще изгрее звездата. Недейте губи кураж, не бъдете дребнави!"

Записан разговор във Варна на 17 април 1948 год.

